USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., v právní věci žalobce: **A. L.**, zastoupeného Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou, se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. OAM - 11/VL - 07 - K01 - 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 5. 2010, č. j. 29 Az 16/2009 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce Mgr. Bohdaně Novákové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Shora uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. OAM - 11/VL - 07 - K01 - 2008, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 283/1991 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností.

Stěžovatel svoji kasační stížnost opírá o důvody podle ust. § 103 odst.1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítá, že došlo

k nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, zda byly v daném případě naplněny podmínky použití § 12 a 14a zákona o azylu, dále došlo k nesprávnému posouzení norem správního řádu a konečně že řízení před správním orgánem trpělo vadou spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit rozhodnutí ve věci.

Podle názoru stěžovatele žalovaný porušil ust. § 3 a § 2 odst.4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád"), ve vztahu k § 12 zákona o azylu, jelikož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalovaný si neobstaral informace z nevládních zdrojů k situaci v Srbsku a Kosovu. Správní orgán by však měl mít podle názoru stěžovatele potvrzeno z několika nevládních zdrojů informaci, jaká je situace Albánců - bývalých členů UCK v Srbsku. Dále stěžovatel namítá, že se žalovaný ani krajský soud nevypořádali s otázkou, jaké je státní občanství stěžovatele. Srbský cestovní pas si stěžovatel údajně obstaral ještě před osamostatněním Kosova v roce 2004 přes kamarády pomocí úplatků a známostí. Podle stěžovatele je pochybné, že by jej Srbsko nadále považovalo za svého občana za situace, kdy stěžovatel v Srbsku nebyl od roku 2000 a bojoval proti Srbsku v UCK. Přitom stěžovatel uvádí, že občanem Kosova se nestal, o občanství Kosova nežádal a v době vzniku Kosova se nacházel v ČR. Stěžovatel dále uvádí, že žalovaný nedostatečně posoudil situaci stěžovatele ve vztahu ke Kosovu, protože se mu nepodařilo získat žádné (ani obecné) informace o krevní mstě. Tato stěžovateli podle jeho tvrzení v Kosovu hrozí od rodin kamarádů, jejichž odchod do UCK zorganizoval a kteří padli ve válce. Stěžovatel dále žalovanému vytýká, že si neopatřil žádné informace o návratech Albánců do Srbska po ukončení azylového řízení v jiných státech a že si neobstaral žádnou informaci o návratu bojovníků UCK z Evropy do Srbska. Konečně se stěžovatel domnívá, že rozhodnutí žalovaného trpí nedostatkem důvodů, protože žalovaný v souvislosti s možnou aplikací § 14a zákona o azylu většinu zpráv o zemi původu pouze označil aniž by uvedl, se kterými jejich částmi se ztotožnil a se kterými nikoliv. Stěžovatel tedy navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá oprávněnost kasační stížnosti a své rozhodnutí stejně jako rozsudek krajského soudu považuje za souladné s právními předpisy. Žalovaný zopakoval svá zjištění, ze kterých vycházel ve správním řízení a uvedl, že tato zjištění podložil relevantními podklady. Závěr o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu žalovaný podle svých slov podložil informacemi o zemi původu. Protože stěžovatel nepředložil žádný doklad o státním občanství, vycházel žalovaný z čestného prohlášení stěžovatele. Žalovaný též zpochybňuje věrohodnost stěžovatelova vysvětlení o okolnostech opatření srbského pasu a poukazuje na to, že pokud se orgány Srbska dověděly o pobytu stěžovatele na území ČR, mohly učinit kroky k jeho zadržení. To se však nestalo, což dokládá nepodloženost stěžovatelových obav z návratu do země. Žalovaný též uvádí, že jak on sám tak krajský soud se situací bývalých členů UCK v Srbsku důkladně zabývali a zdůrazňuje, že již v roce 2001 byla vyhlášena srbskou vládou na povstalce z UCK amnestie. Tvrzené obavy stěžovatele z krevní msty považuje žalovaný za účelové, čemuž nasvědčuje i tvrzení stěžovatele v řízení o jeho první žádosti o azyl v roce 2001, kdy stěžovatel uvedl, že se po zklidnění

situace hodlá vrátit zpět. Závěrem žalovaný navrhuje kasační stížnost stěžovatele zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátem (§ 105 odst.2 s. ř. s.).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Kasační stížnost ve věcech azylu podle § 104a odst. 1 s. ř. s. musí být odmítnuta v případech, kdy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti. Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Stěžovatel v kasační stížnosti však žádné takové důvody neuvedl a Nejvyšší správní soud též důvody pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele, že žalovaný a krajský soud se dostatečně nevypořádali s otázkou jaké je občanství stěžovatele. Ve svém rozhodnutí žalovaný otázku státního občanství stěžovatele hodnotí a uvádí, že za situace, kdy stěžovatel nepředložil žádné doklady ke zjištění totožnosti, vycházel z četného prohlášení stěžovatele o totožnosti a státní příslušnosti ze dne 4. 1. 2008. Zdejší soud zjistil

ze správního spisu (č. l. 5), že v tomto prohlášení stěžovatel uvádí státní příslušnost jugoslávskou - srbskou. Ve svém rozhodnutí žalovaný dále uvádí, že v souvislosti s osamostatněním Kosova a jeho uznáním Českou republikou dne 21. 5. 2008 zjišťoval znovu státní příslušnost stěžovatele vyžádáním nového čestného prohlášení dne 27. 6. 2008. Zdejší soud zjistil ze správního spisu (č. l. 68), že v tomto prohlášení stěžovatel uvedl, že se cítí být občanem Srbska. Jak je patrno ze správního spisu (č. l. 76), žalovaný též zjišťoval v průběhu doplňujícího pohovoru se stěžovatelem dne 19. 5. 2009, proč stěžovatel tvrdí, že je občanem Srbska, na což stěžovatel reagoval, že mu srbské občanství nepřekáží, desítky let měl srbský pas a proto má srbské občanství.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti předně odkazuje na svoji předchozí judikaturu, např. na rozsudek ze dne 22. 1. 2010, sp. zn. 4 Azs 62/2009, dostupný na www.nssoud.cz, ve kterém se uvádí, že *„námitka, že žalovaný nemohl přijmout za rozhodující čestné prohlášení zákonné zástupkyně stěžovatelky o její státní příslušnosti, je bezpředmětná, neboť toto oprávnění žalovanému vyplývá přímo ze zákona o azylu, konkrétně z § 23b zákona o azylu, podle něhož může ministerstvo místo předložení listiny připustit čestné prohlášení žadatele o udělení mezinárodní ochrany. V čestném prohlášení je žadatel o udělení mezinárodní ochrany povinen uvést úplné a pravdivé údaje.“* V projednávané věci tedy nelze žalovanému vytýkat, že zjišťoval státní občanství stěžovatele z jeho čestných prohlášení. Kromě toho též žalovaný dal stěžovateli možnost při pohovoru blíže vysvětlit jeho státní občanství, případně uvést pochybnosti ohledně svého státního občanství. Stěžovatel však nijak nezpochybnil svoji srbskou státní příslušnost, naopak ji žalovanému opakovaně potvrdil. Nadto z informace MZV č. j. 139977 - 2008 - LPTP ze dne 15. 12. 2008, kterou měl žalovaný k dispozici, též vyplývá, že Srbsko považuje Kosovo za své území a obyvatele Kosova jakékoliv národnosti za své občany. Žalovaný tedy neměl ani žádný jiný důvod se domnívat, že by mohlo potencionálně být státní občanství stěžovatele rozporováno Srbskem. Za této situace proto ani nevyvstala v řízení před žalovaným otázka státního občanství stěžovatele jako předběžná otázka ve smyslu ust. § 57 správního řádu. Námitka stěžovatele o nedostatečném zjištění jeho státního občanství je tedy nepřípadná.

Též námitku stěžovatele směřující k nedostatečnému zjištění skutkového stavu žalovaným ve vztahu k poskytnutí azylu podle § 12 zákona o azylu shledal Nejvyšší správní soud nepřípadnou. Žalovaný se touto otázkou v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval a v souvislosti s ní odkazuje na informaci MZV č. j. 139977 - 2008 - LPTP ze dne 15. 12. 2008, ze které vyplývá, že příslušníci UCK jsou v Srbsku stíháni pouze za konkrétní trestné činy, samotná příslušnost k povstalecké skupině není trestným činem. Podle zjištění žalovaného tyto informace potvrzují též informace z databanky ČTK. Stěžovatel však namítá, že si měl žalovaný vyžádat pro zjištění skutečného stavu věci ještě další informace z několika nezávislých nevládních zdrojů.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS, přitom vyplývá, že *informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.* Podle názoru Nejvyššího správního soudu jsou tyto požadavky v projednávané věci splněny. Žalovaný celkově shromáždil velké množství informací o zemi původu z různých zdrojů (Informace MZV, informace z infobanky ČTK, Informace MZV USA o Srbsku, Informace

MV Velké Británie, Informace Rady bezpečnosti OSN), přičemž při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu ve vztahu k § 12 zákona o azylu vycházel především z informace MZV č. j. 139977 - 2008 - LPTP ze dne 15. 12. 2008 a z databanky ČTK. Informace shromážděné žalovaným k otázce poskytnutí mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu jsou tedy relevantní, neboť vypovídají o situaci bývalých bojovníků UCK v Srbsku, jsou důvěryhodné a vyvážené, neboť pocházejí z různých důvěryhodných zdrojů (MZV ČR, databáze ČTK). Použité informace jsou také aktuální, neboť se vztahují k době, kdy řízení před žalovaným probíhalo, a jsou dohledatelné, neboť jsou součástí správního spisu a stěžovatel měl možnost se s nimi seznámit. Zdejší soud zároveň podotýká, že stěžovatel též ani v řízení před žalovaným ani v řízení před krajským soudem nepředložil žádnou zprávu o zemi původu, která by zpochybňovala informace o zemi původu zjištěné žalovaným. Podle názoru zdejšího soudu se tedy žalovaný dostatečně a úplně zabýval situací Albánců - bývalých členů UCK v Srbsku a shromáždil dostatečné informace o zemi původu pro své rozhodnutí.

Další stěžovatelova námitka směřuje k tomu, že žalovaný nedostatečně posoudil jeho situaci ve vztahu ke Kosovu, kde stěžovateli údajně hrozí krevní msta ze strany rodin jeho kamarádů, kteří padli ve válce a jejichž odchod k UCK stěžovatel zorganizoval. Zdejší soud konstatuje, že jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, byla žádost stěžovatele žalovaným správně posuzována zejména ve vztahu k Srbsku, neboť v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo žalovaným zjištěno, že stěžovatel je srbským státním občanem. Žalovaný se však i přesto v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval situací stěžovatele ve vztahu k nyní samostatné Republice Kosovo s ohledem na možné přestěhování stěžovatele. Přitom žalovaný výpověď stěžovatele o hrozící krevní mstě v Kosovu vyhodnotil jak nevěrohodnou, neboť podle názoru žalovaného je velmi nepravděpodobné, že by rodiny padlých kamarádů pociťovaly vůči stěžovateli zášť za to, že zorganizoval jejich odchod do UCK, která je vnímána v prostředí Albánců jako symbol boje za nezávislost. Dále žalovaný upozorňuje, že v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany se stěžovatel vůbec nezmínil o obavách z ohrožení krevní mstou v oblasti Kosova. Tento rozpor v nynějším řízení o udělení mezinárodní ochrany zdůvodnil pouze tak, že předpokládal zklidnění tohoto problému. Problém posuzování věrohodnosti výpovědi žadatele o poskytnutí mezinárodní ochrany je řešen judikaturou Nejvyššího správního soudu. V souvislosti s projednávanou otázkou lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, sp. zn. 7 Azs 25/2008, dostupný na www.nssoud.cz, kde se uvádí: *„Jelikož zpravidla není v možnostech žadatele v řízení o udělení mezinárodní ochrany prokázat svá tvrzení jiným způsobem než svou výpovědí, je srovnání jím uváděných skutečností zásadním kritériem pro posouzení jejich věrohodnosti. Pokud se ve výpovědích žadatele vyskytuje značné množství rozporů, které není schopen zdůvodnit, nelze ministerstvu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností.“* Přitom v projednávané věci je podle názoru zdejšího soudu dáno větší množství rozporů, které činí tvrzení stěžovatele o hrozící krevní mstě v Kosovu nevěrohodným. K rozporům, na které poukazuje v odůvodnění rozhodnutí žalovaný, podotýká zdejší soud, že se jeví jako velmi nepravděpodobné, že by stěžovatel své obavy z hrozící krevní msty v Kosovu v řízení o své první žádosti o azyl zamlčel, když jejich uvedení mohlo být pouze v jeho prospěch. Z výpovědi stěžovatele také nevyplývá, že by měl nějakým způsobem smrt svých kamarádů ve válce přímo zavinit, stěžovatel tedy netvrdí ani věrohodný důvod proč by jejich rodiny měly na stěžovatele uvalit krevní mstu. Přitom konkrétní důkazy

dokládající existenci tohoto ohrožení své osoby stěžovatel žalovanému nepředložil a podle názoru zdejšího soudu by ani zjištění obecných informací o krevní mstě v Kosovu a počtu jejich obětí, které stěžovatel podle svých slov při rozhodování žalovaného postrádal, nemohlo vést k odstranění pochybností o věrohodnosti stěžovatelem tvrzených obav z krevní msty v Kosovu. Také tato námitka stěžovatele je tedy nepřípadná.

Stěžovatel dále namítá, že si žalovaný neopatřil žádné informace o návratech Albánců do Srbska po ukončení azylového řízení v jiných státech a že si neobstaral žádnou informaci o návratu bojovníků UCK z Evropy do Srbska. Této námitce však podle názoru zdejšího soudu přisvědčit nelze, neboť žalovaný pro účely řízení o udělení mezinárodní ochrany opatřil dostatečné množství relevantních podkladů (Informace MZV, informace z infobanky ČTK, Informace MZV USA o Srbsku, Informace MV Velké Británie, Informace Rady bezpečnosti OSN). Z těchto podkladů (zejména z Informace MZV č. j. 139977 - 2008 - LPTP) vyplývá, že žadatelé o azyl ve státech EU nejsou po návratu do Srbska nijak postihováni. Dostatečné podklady byly opatřeny též ohledně návratu bývalých bojovníků UCK do Srbska a tato otázka byla žalovaným v odůvodnění jeho rozhodnutí hodnocena.

Poslední námitka stěžovatele směřuje k tomu, že žalovaný v souvislosti s rozhodováním o udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu pouze označil zprávy ze země původu, ze kterých vycházel, aniž by uvedl, se kterými jejich částmi se ztotožnil a se kterými nikoliv. V tomto stěžovatel spatřuje nedostatek důvodů rozhodnutí žalovaného. Zdejší soud shledává tuto námitku stěžovatele jako nepřípadnou, neboť žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany uvedl kromě výčtu zpráv, ze kterých vycházel a se kterými měl stěžovatel možnost se seznámit, také to, že při rozhodování o udělení doplňkové ochrany vycházel ze zprávy MZV č. j. 139977 - 2008 - LPTP ze dne 15. 12. 2008 a které informace v této zprávě obsažené vzal konkrétně v úvahu. Kromě toho žalovaný uvedl i které další informace ze zpráv o zemi původu vzal v úvahu při rozhodování o udělení doplňkové ochrany. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je tedy dostatečně seznatelné, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí. K náležitostem odůvodnění správního rozhodnutí se zdejší soud již v minulosti vyjádřil např. v rozsudku ze dne 24. 6. 2010, sp. zn. 9 As 66/2009, dostupný na www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovateli byla usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2010, č. j. 29 Az 16/2009 - 62, pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní Mgr. Bohdana

Nováková. Ustanovená zástupkyně stěžovatele Nejvyššímu správnímu soudu na jeho výzvu ze dne 27. 9. 2010, č. j. 6 Azs 34/2010 - 73, nesdělila, zda je plátcem DPH, ani nevyčíslila odměnu. Nejvyšší správní soud tedy o její odměně rozhodl na základě skutečností zřejmých ze spisu. Ze spisu zdejší soud zjistil, že zástupkyně stěžovatele provedla v řízení tyto dva úkony: převzetí zastoupení a podání kasační stížnosti ze dne 21. 7. 2010. Podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu náleží mimosmluvní odměna za každý z úkonů právní služby v citovaném ustanovení uvedených. Podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu náleží odměna za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem. V projednávané věci však ze spisu nevyplývá, že by došlo k poradě s klientem a ustanovená zástupkyně ani poradu s klientem netvrdila, proto za tento úkon zdejší soud nemohl odměnu přiznat. Podání kasační stížnosti ze dne 21. 7. 2010 je úkonem, za který náleží advokátu odměna podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Zdejší soud tedy přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatele odměnu za zastupování ve výši 2100 Kč a náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč. Ze spisu není zřejmé, že by ustanovená zástupkyně stěžovatele byla plátcem daně z přidané hodnoty. Ustanovené zástupkyni stěžovatele tedy náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 2400 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda

senátu